

1

Ella

Regen slaat in dichte golven tegen mijn slaapkamerraam, donderen bliksem zorgen voor een daverend begin van deze maandagmorgen in Georgia. Al uren ben ik wakker en luister ik naar het huilen van de wind, terwijl ik fantaseer over een wervelende windvlaag die de muur openbreekt en me wegvaagt.

De vloer voor mijn deur kraakt. Onder de deur zie ik mijn moeders weifelende schaduw. Het hout kreunt onder haar voeten. Het geluid van besluiteloosheid. Aankloppen bij haar dochter of niet?

Mijn moeder loopt door, haar voetstappen trekken zich terug naar haar slaapkamer.

Niet dus.

Een jaar geleden zou ze binnen zijn gestormd en me de les hebben gelezen omdat ik nog in bed lag. Een jaar geleden zou haar zwijgen ondenkbaar zijn geweest. Maar een jaar geleden was alles anders. Ik verdien dit zwijgen, zwaar als een steen om mijn nek. En met dat berouwvolle besef sla ik de dekens terug en doe het onmogelijke: ik maak me gereed voor mijn eerste dag als laatstejaars op North Davis High.

Hoewel het voelt als een leven geleden, weet ik nog hoe gestrest ik vorig jaar was op de eerste schooldag. Mijn springerige zwarte haar was door de luchtvochtigheid van Georgia niet glad te krijgen, hoeveel argan-olie ik ook gebruikte. Met de cat-eyelook die de avond ervoor zo

onweerstaanbaar had geleken, zag ik er nu uit alsof ik Gotham City met lachgas in een gijzelgreep wilde houden.

In paniek had ik mijn favoriete persoon ter wereld een selfie gestuurd, met als bijschrift Help.

Hayleys antwoord kwam direct. Serieus? Omg, je bent een totale hottie. Kom snel langs, ik fix je haar. Met mijn stijltang kan de zomer je nix maken.

Maar vandaag?

Vandaag trek ik het eerste het beste aan dat mijn tenen raken op de slaapkamervloer: dezelfde spijkerbroek als gisteren (en de dag daarvoor, en de dag daarvoor) en een grijs sweatshirt met salsavlekken die inmiddels een week oud zijn. Ik kan me niet herinneren wanneer ik voor het laatst in een spiegel keek.

Rouw heeft een kloof geslagen tussen mij en dat domme wicht van een jaar geleden, voor wie slechte eyeliner en statisch haar de grootste rampen waren. Wat haat ik haar.

Wat verlang ik naar haar.

Wanneer ik weer door de gangen van North Davis High loop, voelt het alsof ik niet terugkeer als Ella maar als Ella de Schaduw, een levende geest. De gedachte voelt als een papiersnee in mijn hart. Ik zou willen dat ik een geest was. Dan kon ik me misschien uitstrekken tussen verschillende werelden en nog met Hayley praten. De belangrijke dingen tegen haar zeggen.

Bijvoorbeeld dat Albert Wonsky nu haar kluisje heeft. Ze zou kreunen en iets zeggen als: *Red alsje-, alsjeblieft mijn foto's van Pedro Pascal voordat mijn manlief verzuipt in de anime-porno*, en ik zou lachen en terugzeggen: *Sorry, te laat*.

Ik zou haar vertellen dat de deuk er nog zit. Van toen ik tegen een kluisje trapte omdat ik een acht voor Latijn had. En de deuk die zij ernaast trapte ook. 'Voor de plausibele ontkenning,' had ze gezegd. 'Dat betekent iets heel anders,' had ik geantwoord.

Ik zou haar vertellen dat er in de nis bij het muzieklokaal nog resten

roze kaarsvet zitten. Van toen Sawyer Hawkins en ik ons daar verstoppen om dwaas grinnikend tevoorschijn te springen en 'Lang zal ze leven!' te roepen, gewapend met ballonnen en een cupcake waarop een kaarsje prijkte.

Sawyer.

Zijn naam voelt als een draaiende vuist in mijn maag. Ik mag vandaag niet aan hem denken. Het is allemaal al te veel. Als ik het wel doe, barst mijn ribbenkast opnieuw uit elkaar.

Dus natuurlijk komt uitgerekend op dit moment Sawyer mijn gezichtsveld in lopen. Daar heb je hem, aan het eind van de gang, boven Mike Lim uittorend terwijl ze iets bespreken waardoor er een scheve grijns doorbreekt op Sawyers knappe gezicht.

Het raakt me met zo'n kracht dat ik stil moet blijven staan. Ik leun tegen een muur en omklem mijn boeken zo stevig dat de woorden WISKUNDE A waarschijnlijk nog dagen in mijn borstbeen geprent staan.

Alsof hij mijn aanwezigheid voelt, kijkt Sawyer plotseling mijn kant op. Mijn adem stokt. Voor het eerst sinds de begrafenis zie ik Sawyers zachte bruine ogen.

Al is er niks zachts aan de blik die hij me toewerpt.

Sawyer, de enige jongen die ik ken die maandjubiliums viert met kleine, perfecte cadeautjes, die ons toen Hayley zich niet lekker voelde zonder klagen voorzag van popcorn en Sprite tijdens een complete *Twilight*-marathon, die net zoveel van mijn beste vriendin hield als ik...

Dié Sawyer werpt me momenteel zo'n woedende blik toe dat ik acuut zou willen overgeven.

Ik wist het. *Hij geeft mij de schuld.*

Ik zou zijn blik moeten vasthouden. Ik zou me moeten laten brandmerken door zijn oordeel. Dat verdien ik, voor wat ik hem heb ontnomen. Haar heb ontnomen.

In plaats daarvan draai ik me echter snel om terwijl ik een snik wegslik, klaar om de gang door te sprinten, de school uit, misschien wel

voorgoed. Maar het enige wat ik doe, is tegen meneer Wilkens opbotsen.

‘Oef! Rustig aan, tijger!’ De schoolpsycholoog struikelt achterwaarts, terwijl zijn handen omhoogschieten en me bij de schouders grijpen om te voorkomen dat ik val.

‘Jemig, het spijt me écht,’ stamel ik ontzet.

‘Nee, nee, Ella, geeft niks. Niks aan de hand.’ In een poging mijn blik te vangen laat hij zijn kin zakken. ‘Hé. Hé. Ik ben blij dat we elkaar tegen het lijf lopen. Hoe gaat het?’

Omdat ik mijn stem niet vertrouw, haal ik mijn schouders op.

‘Zo goed, hm?’ Meestal is meneer Wilkens gladgeschoren, maar nu heeft hij een lichte stoppelbaard. Zijn doorgaans stralend blauwe ogen zien er vandaag doorlopen uit, de kleur van blauwe plekken. Misschien is hij zo’n type dat echt iets geeft om zijn leerlingen. Misschien is hij deze ochtend ook bedroefd.

Dat is een fijne gedachte.

‘Ella,’ zegt hij, ‘ik weet dat dit een zware dag is. En hopelijk weet je dat ik er voor je ben.’ Het lijkt alsof hij meer wil zeggen, maar de bel gaat en onderbreekt zijn gedachten. ‘Ah, gered door de bel.’ Hij lacht. ‘Zorg dat je niet te laat komt. We spreken elkaar snel, oké?’

Met een bezorgde frons op zijn voorhoofd kijkt hij me na. Het is zo attent, zijn bezorgdheid. Zijn bereidheid om me te helpen. *Doe geen moeite, meneer Wilkens, zou ik moeten zeggen. Besteed uw tijd en moeite liever aan leerlingen die geen verloren zaak zijn. Leerlingen die het verdienen.*

Leerlingen die niet hun beste vriendin hebben vermoord.

De hele dag probeer ik onzichtbaar te zijn. Ik probeer de beschuldigende blikken en het milde, meelevende gestaar te negeren, de ogen vol sympathie. Maar het is onmogelijk. Wanneer ik langs een groepje meiden bij het drinkfonteinje loop, verstomt hun gesprek. Tijdens Engels buigt Seema Patel, met wie ik sinds de basisschool geen woord

meer heb gewisseld, zich naar me toe en houdt me een zak zure matten voor. ‘Die kun je volgens mij wel gebruiken.’

En wanneer ik voorafgaand aan de lunchpauze bij mijn kluisje sta, zwermen mensen die ik vandaag hoopte te vermijden om me heen: de oude kliek. Althans, wat er van over is. Ineens zijn daar Nia Wiley, Beth Harris, Rachael Evans en zelfs Scott Logan. Sawyers afwezigheid valt op. Geen gat kan zich echter meten met de meest voor de hand liggende leemte, zo groot als een krater.

Dit zijn eigenlijk Hayleys vrienden. Nia en Beth zaten samen met haar in het hardloopteam, Beth en Rachael zijn al sinds het eerste jaar een stel, en Scott is net een zeepok die van geen loslaten weet, hoe hard je ook schrobt – half de eeuwige clown, half de arrogante tiener. Hayley haalde me bij dit groepje, en zonder haar is het zwaartepunt zoek. Als ik nog een week of zo hun telefoontjes negeer, word ik vanzelf in mijn eigen baan geslingerd, waar iedereen zich prettiger bij zal voelen.

Nu slaat Beth echter nog haar armen om mijn nek.

‘Ella, waar was je? Ik maakte me zo’n zorgen toen ik niks van je hoorde! Ik heb je deze zomer zowat elke dag gebeld!’

Nia wrikt Beth voorzichtig van me los. ‘En zoals ik zei, had ik waarschijnlijk ook niet opgenomen als je me elke dag zou binge-bellen.’

Met een pruillip leunt Beth tegen Rachael aan, terwijl Nia haar hoofd schudt en me verontschuldigend aankijkt. ‘We wilden gewoon weten hoe het met je ging, Ella. Ik bedoel, los van het voor de hand liggende.’

‘Ja, we missen je.’ Rachael glimlacht voorzichtig naar me, Beth knikt instemmend. Nia geeft Scott een por, die achter hen fronsend naar zijn telefoon staat te kijken.

‘Ja, Ella, dat dus, we zijn er als je ons nodig hebt.’ Scott kijkt wel een halve seconde op van zijn scherm.

Nia’s ogen vonken in zijn richting en wenden zich dan met een zachtere blik weer tot mij. ‘Meid. Hoe gaat het met je?’

Beth en Rachael lijken nerveus. Scott let totaal niet op. Liever dat echter dan Nia's meewarige, té begripvolle oogopslag.

'Het was lastig, maar het gaat wel. Ik zweer het.' Terwijl ik mijn kluisje sluit, doe ik mijn best om te glimlachen. 'Maak je geen zorgen. Ik waardeer het, serieus. Maar ik ben oké.'

Beth en Rachael lijken opgelucht.

Nia fronst. 'Ella, je weet dat je altijd...'

'Je hebt haar gehoord,' valt Scott haar in de rede terwijl de bel gaat. 'Ze is oké. Haar chakra's zijn gedeblokkeerd, haar aura straalt, haar Mercurius is in retrograde of hoe je dat ook zegt. Ik kom te laat voor Spaans.'

Boos kijkt Nia zijn verdwijnende silhouet na, maar ze dringt niet aan. Voor de verandering ben ik blij dat Scott nogal een eikel is.

Het stopt niet bij mijn oude vrienden. Ook elke leraar wil even inchecken.

Net als meneer Wilkens pakken ze me zacht bij mijn elleboog en vragen op gedempte toon hoe het gaat. Wat willen ze dat ik zeg? Wat verwachten ze te horen in de drie minuten tussen twee lessen? Alles wat ik niet kon vertellen aan mijn ouders of aan de stoet geestelijke gezondheidswerkers in de vier maanden sinds Hayley er niet meer is? Ik geef het enige antwoord dat ik kan geven, het enige antwoord dat ze willen horen: 'Goed. Het gaat goed.'

Als door een wonder blijft de tijd verstrijken, zodat het einde van de dag steeds dichterbij komt. Toch voelt het alsof ik in een houten roeiboort vol gaten in de zijkant zit, elk lekkend gat een herinnering: het lege tafeltje in het derde uur, de lunchtafel waaraan we drie jaar lang zaten, nu ingenomen door eerstejaars. De zee kolkt en ik worstel om de gaten te dichten, om het binnenstromende water buiten te houden. De golven beuken op me in en bijna sla ik om, maar het lukt me om te blijven drijven.

Om kwart over drie gaat de bel.

Eindelijk.

Ik sprint al richting de hoofduitgang als een stem me tegenhoudt.

'Mejuffrouw Graham! Precies degene die ik zocht.' Mevrouw Langley van handvaardigheid wenkt me vanuit de deuropening van haar lokaal. Ik werp een verlangende blik op de dubbele deuren aan het eind van de gang, onder het flikkerende UIT-bordje, maar loop dan naar haar toe.

'Hallo, mevrouw Langley,' zeg ik, terwijl ik de tas met boeken aan mijn schouder verhang en mijn aangeboren zuidelijke beleefdheid op gespannen voet staat met mijn wanhopige drang om hier weg te komen.

'Ik wilde je alleen snel iets geven.' Ze steekt een vinger in de lucht en komt even later terug met een kartonnen doosje in haar handen. Op de zijkant staan met watervaste stift de woorden *ELLA EN HAYLEY* geschreven. In het doosje zitten twee handgemaakte keramische mokken.

En ineens begint de kleine roeiboort die ik de hele dag recht heb weten te houden, te zinken.

'Ik dacht: misschien wil je ze hebben,' fluistert mevrouw Langley bijna zo verdrietig als ik me voel. 'Ze gingen pas de oven in nadat... Nou ja, ik heb ze voor je bewaard.'

'Uh,' zeg ik, terwijl ik met knipperende ogen in het doosje kijk.

Het was Hayleys idee geweest om mokken voor elkaar te maken. Koffiemokken voor als we een kamer deelden aan de universiteit van Georgia. Hayley had me trots haar ontwerp laten zien, een mok met een sierlijke *G* op de zijkant. *G* voor... *gebit*. Toen ik protesteerde dat ik géén koffie zou drinken uit zo'n mok, had ze een hand opgestoken.

'Wacht, luister. Deze mok gebruik je je hele leven lang. Ik bereid je alvast voor op de beste fase van onze vriendschap: als we oud en seniel zijn. Denk je eens in hoe leuk dat gaat worden.' Hayleys groene ogen hadden ondeugend opgelicht. 'Elke keer dat we elkaar zien, worden we helemaal opnieuw beste vriendinnen.' Ze had haar schouders opgehaald. 'Bovendien kun je je gebit erin bewaren.'

Beide mokken zijn prachtig geworden.

Ik krijg amper mee dat mevrouw Langley gedag zegt. Verdwaasd verlaat ik de school, niet in staat mijn blik af te wenden van de mokken, die in het kartonnen doosje tegen elkaar rammelen. Ik zou graag wegstaren. Ik wil het, eerlijk waar. Ik wil ze in een ravijn mikken, maar weet dat dat zou voelen alsof ik een orgaan uitrukte en vertrapte. Om de een of andere reden heb ik deze mokken nodig om door te gaan.

Ik streel de mok die Hayley maakte. Aan de onderkant zit een deukje dat ze is vergeten glad te strijken. Ik kijk aandachtiger en zie kronkellijntjes, een patroon.

Hayleys vingerafdruk.

Vaag registreer ik dat er een wereld om me heen bestaat. Wat gras misschien, een lucht. Luide stemmen in de verte.

Maar het enige waarop ik me nu kan concentreren, is mijn vinger die in dat deukje drukt.

Dan gaat alles snel.

Het ene moment zie ik koplampen voor me, een bus die recht op me af dendert. Mensen schreeuwen, een claxon buldert als een reusachtige draak. Mijn hart klopt in mijn keel, mijn laatste gedachte, *bescherm de mokken*, en dan vlieg ik achteruit.

Ik ga niet dood.

Ik knal tegen iets stevigs aan. Idioot genoeg denken mijn hersenen dat het een bakstenen muur is, maar deze muur is warm en heeft een hartslag. Iemand heeft me weggetrokken. Iemand heeft me gered.

Ik hef mijn kin op en kijk in de grote, met paniek gevulde ogen van Sawyer Hawkins.

‘Sawyer!’ hijg ik, terwijl ik uit zijn armen krabbel om me naar hem toe te draaien. De boeken zijn uit mijn tas op het grasveld gevallen, maar het doosje hou ik nog stevig vast, de mokken op miraculeuze wijze ongeschonden.

‘Ella.’ Sawyer puft, zijn gezicht is vertrokken van schrik en hij houdt één hand op zijn borst terwijl hij met de andere aan zijn dikke haar

trekt. Hij haalt een paar keer adem om te bedaren en sluit zijn ogen. Als hij ze weer opent, schieten ze vuur.

‘Ella,’ snauwt hij, ‘waar was je in godsnaam met je gedachten? Je had wel dood kunnen zijn. Letterlijk dóód. Als ik er niet was geweest, als ik je niet in de gaten had gehouden? Jezusmína.’

‘Waarom deed je dat?’ Het duurt even voordat ik beseft dat ik het hardop heb gezegd.

‘Wat?’ Verward valt hij stil.

‘Me in de gaten houden? Of...’ ik slik, ‘...me überhaupt redden?’ Tot mijn afschuw barst ik in tranen uit. Ik kan niet meer doen alsof het goed gaat.

Alle kleur trekt uit Sawyers gezicht. De boze uitdrukking op zijn gezicht vervliegt en hij lijkt zo mogelijk nog meer van slag door mijn woorden dan door mijn bijna-botsing. Hij likt zijn lippen, opent zijn mond, maar er komt niks uit.

Ik wil het antwoord weten. Een microscopisch sprankje hoop dat zich in mijn maag heeft genesteld, smeekt me te blijven staan, te luis teren naar wat hij te zeggen heeft.

Maar dat doe ik niet. Dat kan ik niet.

Ik weet het antwoord. En elk vriendelijk woord uit zijn mond zou zijn ingegeven door medelijden of een barmhartigheid die ik niet verdien. Vliegensvlug draai ik me om en loop weg.

Hij roept me niet na. Het flintertje hoop wil dat ik omkijk, één keer maar. Maar dat doe ik niet.

En ik neem me plechtig voor nooit meer met Sawyer te praten.